

İSTANBUL 33. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Dosya No: 2017/168 Esas

SANIK : ÇAĞDAŞ ERDOĞAN
Silivri 5 Numaralı L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu.

KONU : İddianameye karşı cevaplarımın ve tahliye talebimin sunulmasından ibarettir.

AÇIKLAMALAR :

Bilindiği üzere 2 Eylül 2017'de (Kurban Bayramı'nın ikinci günü) Moda Sahili, Kalamış Parkı civarında, Milli İstihbarat Teşkilatı'na ait olduğu söylenen "görünmez" binanın fotoğrafını çektiğim iddiası ile gözaltına alındım. Götürüldüğüm Kadıköy Rıhtım Karakolu'nda 4 polisin fiziki zorlaması ile çıplak soyulup arama bahanesi ile cinsel tacize uğradım. Ardından götürüldüğüm Vatan Emniyet Müdürlüğü'nde 12 gün boyunca zorla Işık sanıkları ile birlikte tutuldum. Gözaltı sürecimin ikinci günü MİT görevlisi olduğunu söyleyen iki kişi tarafından sorgulandım, daha doğrusu haber kaynaklarıma ilişkin ajanlık dayatmasına maruz kaldım. MİT görevlileri bana "savcılığın kendilerinden gidecek karara bağlı olduğunu" söyleyip kendilerine istihbaratı bilgi vermemem durumunda tutuklanacağım tehdidinde bulundular. Nitekim öyle de oldu; bir gazeteci olarak Anayasa'da koruma altına alınmış haber kaynağımı koruma hakkımı kullandığım için yaklaşık 6 aydır haksız yere cezaevindeyim. Savunmama geçmeden önce altını çizmek isterim ki; bir gazeteci olarak gazetelerden başka yapılar ile bilgi alışverişinde bulunmam. Bu benim mesleki ve insani sorumluluğumun gereğidir.

2009'dan beri fotoğrafçılık, 2014'ten beri ise gazetecilik yapıyorum. Bugüne kadar AP, AFP, Getty Images gibi dünyanın saygın ajansları ile freelance çalıştım. Fotoğraflarım ve çalışmalarım The New York Times, Guardian, BBC gibi onlarca gazete ve dergide yayınlandı. CONTROL isimli belgesel projem, dünyanın saygın yayınevlerinden biri olan Akina Books tarafından yayınlandı. 1850'den beri yayınlanan ve dünyanın en saygın fotoğraf kültür dergisi olarak kabul edilen British Journal of Photography dergisi tarafından "Gelecek Vadeden ve Takip Edilmesi Gereken Fotoğrafçılar" listesine kabul edildim. Bugüne kadar bu listeye kabul edilmiş yalnızca 4 Türkiyeli fotoğrafçıdan biriyim. Hali hazırda çalışmalarım dünyanın birçok yerinde düzenlenen festivallerde ve galerilerde temsil ediliyor. Tutuklu bulunduğum süre zarfında ikisi Yunanistan ve İtalya'da ikisi ise Türkiye'de olmak üzere 4 ayrı sergim açıldı ve ben haksız yere cezaevinde olduğum için sergilerime katılamadım. Üstelik suç olarak, dünyanın en saygın gazeteleri için çektiğim fotoğraflarım önüme konulmuş durumda. Suçlama ise "silahlı terör örgütüne üye olma" ve "örgüt propagandası yapmak" gibi ayağı yere basmayan iki iddia. Bu gerçeklik dışı iki iddia yüzünden tam 6 aydır işimden, ailemden, dostlarımdan ve en önemlisi özgürlüğümün mahrumum.

Daha önce verdiğim ifadeleri tekrar ederek iddianamenin hazırlanış şeklinin art niyetini ve iddiaların gerçek dışılığını aşağıda açıklamaya çalışacağım.

Öncelikle gözaltına alınmama gerekçe olarak gösterilen MİT'e ait sosyal tesisin fotoğrafını çektiğim iddiasına değinmek istiyorum. Yıllardır Moda Sahili'ne nefes almak için giderim. Kadıköy'de yaşayan herkes bilir ki, Moda Sahili insanların yoğun olarak gittiği ve zaman geçirdiği kamuya açık bir alan. Gözaltına alındığım gün de nefes almak için Moda Sahili'ne gezintiye çıktım. Gezinti boyunca -her zaman yaptığım gibi- mesleki alışkanlığımdan dolayı, Instagram Story için dikkatimi çeken şeylerin fotoğrafını çekiyordum. Bu esnada beni yanına çağıran sivil görünümlü bir polis, neden fotoğraf çektiğimi sorunca aynı açıklamayı yaptım. Bölgede fotoğraf çekmenin yasak olduğunu söyledi. Basın kartımı gösterip açıklama yapmama ve telefonumda herhangi bir suç unsuru bulunmamasına rağmen şüpheli sıfatı ile gözaltına alındım. Bu noktada altını çizmek isterim ki; Moda Sahili kamuya açık bir alandır. Kalamış Parkı da sahil kenarında bulunup, adından anlaşıldığı gibi bir park alanıdır. Bölgede herhangi bir bina bulunmamaktadır. Kaldı ki öyle dahi olsa, bölgenin MİT'e ait olduğuna veya fotoğraf çekmenin yasak olduğuna dair tek bir uyarı tabelası yoktur. Ben bir gazeteciyim, nerede fotoğraf çekmenin yasak olduğunu bilecek yetkinliğe sahibim. Gözaltına alındığım yer kamuya açık bir alan ve kamuya açık alanda fotoğraf çekmek yasal haktır, ki benim için fotoğraf çekmek mesleki bir reflekstir. Ancak burada "keşif için fotoğraf çektiğim" iddiasının çağ dışılığına özellikle değinmek istiyorum. 21. yüzyılda yaşıyoruz ve yaşadığımız çağ, uzay çağı olarak adlandırılıyor. Şu an internet üzerinde bulunan platformlarda onlarca harita programı mevcut. Dünya haritasında istediğiniz bölgenin uzaydan çekilmiş ayrıntılı ve yüksek çözünürlüklü fotoğraflarını elde edebiliyorsunuz. Bu noktada sormak istiyorum; fotoğraf tarihinden akademisine, bunca bilgiye sahip biri olarak şayet keşif için fotoğraf çekiyor olsam bir klavye tuşu ile ulaşabileceğim görüntü için güpegündüz kendimi neden bu kadar zor duruma sokayım? Buradan da anlaşılacağı gibi, tümü ile altı boş ve OHAL sürecinin oluşturduğu refleks ile hazırlanmış bir iddianame. Ayrıca, kamera görüntüleri incelendiğinde görülecektir ki, kimlik kontrolü yapan polis park kulübesinde otururken, ben park dışında bir saati aşkın süre durup GBT işleminin bitmesini bekliyorum. Sormak istiyorum, şayet böyle bir niyetim olsaydı kaçmak için bu kadar fırsat varken neden orada bekleyeyim?

İddianamenin geri kalan kısmı ise tam da bu kanıtlar nitelikte. MİT görevlilerinin ajanlık dayatmasını kabul etmemem durumunda tutuklanacağım tehdidinin altını doldurmak için sahte delil hazırlanmış ve kopyala-yapıştır mantığı ile algı oluşturmak için bir hayli çaba sarf edilmiş. Ancak iddialar temelinde gazetecilik mesleğimden başka bir şeyi sorgulamıyor.

Öncelikle Yusuf Kaya isimli şahsın rehberinde eski telefon numaramın bulunduğu iddiasına değinmek istiyorum. Kolluk ve savcılık ifademde belirttiğim gibi şahsı tanımıyorum. Şahsa ait bilgilere göz atacak olursak; 2015 yılında ailesinin kayıp ihbarı üzerine İstanbul'da gözaltına alındığı ve ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldığı yazıyor. Bu noktada sormak isterim; serbest bırakılmış biri neden bana soruluyor? Ben bir gazeteciyim. Gerek web sitemde gerekse farklı internet platformlarında haber irtibatı için iletişim bilgilerim mevcuttur. İsteyen herkes oralardan iletişim bilgilerimi edinebilir. Bu durum üzerinden tekrar sormak istiyorum. Burada beni ilgilendiren şey nedir? Kaldı ki, yıllardır haber takibi için Devlet kurumlarına giderim. Hatta 2015 yılında düğün fotoğrafını çektiğim bir

kişiyeye ilişkin ifadem alınmak üzere Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne çağrıldım. Şayet böyle şüpheli bir durum varsa bana o zaman neden sorulmadı? Çünkü bunun hiçbir hukuksal karşılığı yok. Aslında hukuksal bir karşılığının olmamasından daha vahim bir durum var ki; ortada böyle bir durumun olmaması. GSM şirketinden gelen raporda da görebileceğiniz gibi şahsın rehberinde bulunan telefon numarası bana ait değildir. Fezlekenin hazırlanma mantığı açıkça görülmektedir. Yani resmen ajanlık teklifini kabul etmediği için hukukla ve hayatımla alay eder bir şekilde sahte deliller yaratılmıştır. Tam 6 aydır bu fezleke yüzünden cezaevinde tutuluyorum. Sormak istiyorum hukuku yanıltmak ve insanların özgürlüğünü elinden almak bu kadar mı basit?

İddianamenin geri kalan kısmında ise profesyonel amaçla kullandığım web sitem ve sosyal medya hesaplarımda bulunan belgesel çalışmalarım ve haber paylaşımlarım "örgüt propagandası yapmak" suçunun "delilleri" olarak yer alıyor. Örgüt propagandası olarak gösterilen paylaşımlarım ise; The New York Times, Guardian ve BBC gibi gazete ve yayın kuruluşlarında yayımlanan fotoğraflarıma ait paylaşımlar. Tabii emniyet çalışanları burada algı oluşturmaya çalışırken asıl niyetlerini defalarca kez ele vermişlerdir. Şöyle ki, yıllardır çalıştığım ajanslar için Türkiye'de yaşanan toplumsal olayları fotoğraflıyorum. 15 Temmuz demokrasi nöbetlerini de fotoğraflıyorum, 1 Mayıs protestolarını da, İslami grupların düzenlediği gösterileri de milliyetçi grupların gerçekleştirdiği mitingleri de fotoğraflıyorum. Bunun yanı sıra, mesleki ilgim ve dünyayı anlama çabam ile LGBTİ'ler, Kürt sorunu, ekolojik problemler, seks işçileri gibi konulara ilişkin uzun soluklu belgesel projeleri hazırlıyorum.

Ancak, maalesef ki yalnızca protestolarda çektiğim fotoğraflar cımbızla seçilip iddianameye konularak, 'ben sadece bu konuları çalışıyordum' gibi bir algı oluşturulmaya çalışılmıştır. Ancak, emniyet çalışanları ya bilgisizliklerinden ya da bilinçli olarak neredeyse fotoğrafların tamamını bağlamından kopartmıştır. Fotoğraflar haber linki tıklanıp açıklaması okunmadan "örgüt propagandası" olarak fezlekeye koyulmuş ve maalesef ki akabinde de bunlar hiç incelenmeden iddianamede yer almış.

Örnek vermek gerekirse; iddianamenin 15, 16, 17, 22, 23, 24, 29 ve 30. sayfalarında bulunan fotoğrafların neredeyse tamamı 1 Mayıs protestoları ve Gezi Parkı süreci sonrasında düzenlenen protestolar sırasında çektiğim fotoğraflardır. Bilindiği gibi, Gezi Parkı süreci sonrası İstanbul başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde toplumsal olaylar gerçekleşmiştir. Yaşanan bu toplumsal olaylarda birçok muhalif kesim yer almıştı. Ben de bir gazeteci olarak diğer meslektaşlarım gibi bu protestoları takip ettim ve fotoğrafladım. Belirtilen fotoğraflar da bu toplumsal olaylarda yer alan sol örgüt üyelerine aittir. Yanlarında görüldüğü gibi haber linkleri ve bilgileri mevcuttur. Ancak sol örgüt üyelerine ait bu fotoğraflar algı oluşturmak için emniyet çalışanları tarafından fezlekeye "PKK propagandası" olarak konulmuş ve akabinde de iddianamede yer almıştır.

Daha vahim olanı; 22, 23, 27 ve 30. sayfalarda bulunan fotoğraflar Underground gece hayatını çalıştığım ve kitap olarak yayınlanan CONTROL isimli belgesel projemdir. Bu fotoğraflar köpek dövüşleri, uyuşturucu satışı ve yasadışı bahis gibi konulara ilişkin çalıştığım süreçte çektiğim fotoğraflardır. Bu projem uluslararası yayın kuruluşu olan Akina Books tarafından yayımlandı. Dahası

Başbakanlık Tanıtım Fonu ile çıkarılan ve "Yılın Basın Fotoğrafları-2016" seçkisinden oluşan albümde de yer aldı. Vahim olan ise bu fotoğrafların dahi akıllara durgunluk verecek bir şekilde "PKK propagandası" olarak fezlekeye konulması ve iddianamede yer alması.

Bilinçli ya da bilinçsiz, fotoğrafların bu şekilde bağlamından ayrı kullanılması Mahkemeyi yanıltmaya yönelik bir davranıştır ve suçtur. Kaldı ki, bu fotoğraflar The New York Times, Guardian ve BJP gibi onlarca saygın gazete ve dergide yayınlandı. Ancak şu an iddianamede "örgüt propagandası" olarak yer alıyor. Bu noktada sormak isterim, o zaman bu gazete ve yayın kuruluşları terör örgütü olarak mı görülüyor?

Yine iddianamede bulunan bir başka garipliğe dikkat çekmek istiyorum. 16. Sayfada bulunan, çocukların yıkıntılar arasında yaşam malzemesi topladığı fotoğraf. 2016 yılında İstanbul Fotoğraf ve Sinema Derneği (İFSAK) tarafından düzenlenen T.C Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın desteklediği İstanbul Fotoğraf Günleri Festivali'nde açılan "Yıkım ve Göç" konulu fotoğraf sergimin tanıtım fotoğrafıdır. Yani Kültür Bakanlığı'nın açtığı sergi iddianameye suç olarak konulmuş. Sormak istiyorum; Kültür Bakanlığı ayrı, Adalet Bakanlığı ayrı devletlere mi ait? Kaldı ki bu fotoğraflarda suç olan ne?

Kopyala yapıştır mantığı ile yapılmış "hatalar" maalesef ki bunlarla da sınırlı değil. 15. sayfada bulunan videoya ait ekran görüntüleri. Video Salt Galata'nın yayınlamış olduğu bir sanat bültenine ait. Bu sanat bülteni de iddianameye örgüt propagandası olarak konulmuş. Bilindiği gibi Salt Galata ulusal ve uluslararası alanda birçok disiplinden sanat çalışmasına ev sahipliği yapan bir kültür merkezidir. Videonun içeriğinden bahsetmek gerekirse, her yıl Galata Fotoğrafhanesi tarafından Salt Galata'da belgesel fotoğraf günleri düzenlenmektedir. Bu festivale dünyanın birçok yerinden fotoğrafçılar ve gazeteciler davet edilir, burada çalışmalarını sergilenir. Ben de bir fotoğrafçı ve gazeteci olarak bu etkinlikleri takip ederim. Hatta 2015 ve 2016 yıllarında benim çalışmalarım da burada sergilendi. Ancak emniyet çalışanları, bu tanıtım videosunda yer alan tanımadığım bir fotoğrafçıya ait fotoğrafın olduğu kısmın ekran görüntüsünü alarak bunu bir propaganda videosuymuş gibi fezlekeye koymuştur. Videonun altında da yazıldığı gibi, video Salt Galata'nın resmi hesabından paylaşılmış bir sanat bültenidir. Altını çizmek isterim ki, Salt Galata Türkiye'nin en önemli sanat ve kültür merkezlerinden birisi, Galata Fotoğrafhanesi ise en saygın fotoğraf belgesel kurumlarından biridir. Sormak istiyorum; bir sanat bülteninin iddianamede yer almasının mantığı nedir? Aslında bu örnek bile tek başına fezlekeyi hazırlayan emniyet görevlilerinin niyetini ortaya koymaktadır.

İddianamede bulunan çarpıcı bir örneğe daha değinmek istiyorum; 23, 24, 29, 30 ve 31. sayfada yer alan fotoğraflar. Bu fotoğraflarımın tamamı CONTROL kitabımdan alınmıştır. Control kitabımın içeriğinden bahsetmek gerekirse; İstanbul'un gece hayatını ele alan bir proje. Uyuşturucu kültüründen politik çatışmalara, köpek dövüşlerinden grup seks partilerine kadar İstanbul'un gece hayatında yaşanan faaliyetleri içeriyor. Kitap incelendiğinde görülecektir ki; emniyet çalışanları kitaptan yalnızca protesto fotoğraflarını alıp iddianameye algı oluşturmak amacı ile koymuştur. Bu örnekte de iddianamenin oluşturulma niyeti açıkça ortaya konulmaktadır.

Daha da sıralayabileceğim örneklerde de görüldüğü gibi, iddianamede başından sonuna kadar gazetecilik faaliyetlerimden başka bir şey sorgulanmıyor. Burada asıl sorgulanması gereken gazeteciler veya gazetecilik değil, bir gazeteciye çalıştığı konular üzerinden kimliklendirmenin yanlışlığıdır.

Çünkü iddianamenin mantığı ile yaklaşacak olursak, o zaman ben aynı anda 15 Temmuz demokrasi nöbetlerini fotoğrafladığım için AKP üyesi, 1 Mayıs protestolarını fotoğrafladığım için sol örgüt üyesi, mafya fotoğraflarımdan dolayı çete üyesi, uyuşturucu konusunu fotoğrafladığım için torbacıyım. Cevabını veremediğim bir şey var ki o da grup seks partilerini fotoğrafladığım için hangi örgütün üyesi olduğum. Bunun cevabını da fezlekeyi hazırlayan emniyet çalışanlarının hayal dünyasına bırakıyorum.

Görüldüğü gibi, iddianame bütünü ile anlamsız ve dağınık bir tabloyu temsil ediyor. Aslında bu tablo, OHAL sonrası oluşturulan şizofrenik baskıların minimize edilmiş hali gibi. Tam da bu noktada belirtmek isterim, 15 Temmuz darbe girişimine karşı saf tutmuş, günlerce demokrasi nöbetlerini takip edip olanları dünyaya anlatabilmek adına fotoğraf çekmiş bir gazeteciyim. Çünkü şunu çok iyi biliyorum ki, şayet darbe olacak olursa ilk önce gazeteciler, sanatçılar ve siyasetçiler bastırılıp cezaevine atılacaktı. Neyse ki darbe girişimi başarısız oldu. Ancak ben darbe karşıtı bir gazeteci olarak şu an cezaevindeyim. Sadece ben değil, sayısı 170'i aşkın gazeteci ve yüzlerce aktivist, siyasetçi cezaevinde. Sormak istiyorum, bu baskı uygulamalarının darbecilerin yapmak istediğinden ne farkı var? Tankların karşısında durmamızın tek sebebi mevcut hükümeti korumak mıydı? Farkında mısınız, ülkede mevcut hükümet ve taraftarları dışında neredeyse herkese potansiyel suçlu olarak bakılıyor. Çıkarılan KHK'lar ile elle tutulur tek bir delil olmadan yüzlerce insan cezaevine konulmuş, mesleğinden ihraç edilmiş durumda. Son olarak bu baskılar son dönemde kamuoyunda da geniş yankı bulan tek tip kıyafet gibi insanlık onurunu zedeleyecek bir uyguma ile şahikaya çıkmıştır. Bu baskılar ister istemez akıllara Guantanamo, anazi toplama kampları ve Abu Gharaib gibi tarihte utanç olarak yer edinmiş kodları getirmektedir. O dönemlerden somut bir örnek ile bu günleri pekiştirmek gerekirse Robert Capa'dan söz etmek isterim.

Robert Capa Yahudi bir gazeteci. Magnum ajansının kurucusu ve tarihte kabul edilen en büyük savaş muhabiri. Henüz 20'li yaşlarında çektiği savaş ve hak ihlaline yönelik fotoğraflardan dolayı "komünist propaganda" yaptığı gerekçesi ile Nazi yönetimi tarafından cezaevine konulmuş. Serbest bırakıldıktan sonra uğradığı işkenceler ve ülkede devam eden baskılar yüzünden ülkesini terk etmek zorunda kalmış. Devam eden uzun yıllar Robert Capa'nın çektiği savaş fotoğrafları sayesinde dünyanın birçok yerinde savaş karşıtı kampanyalar başlatılmış ve Capa'nın fotoğrafları İnsan Hakları Mahkemeleri'nde delil olarak kullanılmış. Şimdi sormak istiyorum; bana ve 170 gazeteci arkadaşşıma uygulanan haksızlığın bundan farkı nedir?

John Berger der ki; suçların belgelenmesinden yalnızca suçlular rahatsız olurlar. Çektiğim fotoğraflardan rahatsız olunmasının sebebi suçluluk duygusundan mıdır, diye sormak istiyorum. Zira Robert Capa ve Naziler örneğine geri dönecek olursak, Robert Capa dünyanın en büyük savaş muhabiri olarak anılıyorken, Naziler dünyanın en büyük savaş suçluları olarak anılıyor.

Görüldüğü gibi, biz gazetecilerin ürettiği belgeler, kanıttır. Yaşanan olayların ve hak ihlallerinin aydınlatılmasında büyük rol oynamaktadır. Bu boyutu ile biz gazeteciler, siz hukukçuların besleyicileriyiz. Bu sebepten biz gazetecilerin üretimlerinden ancak suç işleyenler rahatsız olurlar.

Bir bayram günü özgürlüğümü elimden alındı ve tam 6 aydır beni ondan mahrumum. Bunun sebebi, LGBTİ'lerin, farklı inanç kesimlerinin, kültür ve kimliklerin en önemlisi de coğrafyamızda yaşanan kirli savaşın görünür olmasından duyulan korkudan ve hissedilen suçluluk psikolojisinden başka bir şey değildir.

İddianameye sosyal medya hesabımdan, Suriye'de IŞİD'e karşı verilen mücadeleye ve ülkemizde barış sürecinin önemine dikkat çekmek için yaptığım paylaşımlar da propaganda olarak konulmuş. Bu durum bile iddianamenin asıl niyetini ortaya koymaktadır. Bu paylaşımlarda da Anayasa'da güvence altına alınmış olan ifade özgürlüğü hakkımı kullandığımı altını çizerek sormak istiyorum.

IŞİD gibi barbarlığı artık sorgulanmayacak noktaya gelmiş bir örgüte karşı söylemde bulunmamdan neden rahatsız olunuyor? Sormak isterim, Suruç'u, Ankara Garı'nı, Sultan Ahmet'i, Taksim'i ve Cerablus'ta yakılarak katledilen iki Türk askerini ne çabuk unuttuk? Hatta fezlekeyi hazırlayan emniyet çalışanlarına sormak istiyorum, Vatan Emniyet Müdürlüğü'nde IŞİD sanığı tarafından katledilen polis memurunu ne çabuk unuttular?

Bir diğer durum, barış savunuculuğu yapmak ne zamandan beri suç oldu?

Bu coğrafyada yaşayan ve bu coğrafyaya dair kaygıları olan bir gencim. Ülkede bunca hak ihlali yaşanırken hiçbir şey yokmuş gibi davranmam beklenemez. Bir gün çocuğum olduğunda Cerattepe yok edilirken, insanlar sırf cinsel yönelimlerinden dolayı katledilirken, maden ocaklarında ölürken, 57 yaşındaki Taybet Annenin ölü bedeni 7 gün boyunca sokak ortasında bekletilirken "Sen bir gazeteci olarak ne yapıyordun?" diye sorduğunda ona verecek bir cevabım olmalı.

Bu benim mesleki ve insani sorumluluğumun gereğidir. Ve şu an bu sorumluluğu hissettiğim için ben değil, ekolojik kaynaklarımızı yok edenler, insanları kimlik ve farklılıklarından dolayı öteleyenler, gencecik bedenlerin kanı üzerinden yaşayan savaş tüccarları yargılanmalıdır.

Yukarıda yaptığım açıklama ve altını çizdiğim gerekçelerde de görüleceği gibi sahte delillerle hazırlanmış bu iddianame gazetecilik mesleğimden başka bir şeyi sorgulamıyor. Dünyanın en saygın yayın kuruluşlarında kabul görmüş işlerimden dolayı şu an karşınızdayım. Üzerime atılı "Terör örgütü üyesi olma" ve "Örgüt propagandası yapma" gibi akıldışı iddiaları kabul etmiyorum. Adil bir yargılama sonrası beraat edeceğimi biliyorum, öncelikle bu aşamada tahliyemi talep ediyorum.

Çağdaş Erdoğan